

Република Србија
АГЕНЦИЈА ЗА РЕСТИТУЦИЈУ

Јединица за враћање имовине

жртава Холокауста

Београд, Ул. Коларчева бр.7

Број: 46-000213/2019

Датум: 27.септембар 2021. године
П.Б.

Агенција за реституцију - Јединица за враћање имовине жртава Холокауста, решавајући по захтеву Јеврејске Општине Београд из Београда, Ул. краља Петра број 71а, коју заступа пуномоћник адвокат Зоран Наумовић из Београда, Булевар Ослобођења број 129, за враћање одузете имовине, сходно одредбама члана 12. и члана 18. став 1. Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама холокауста које немају живих законских наследника („Службени гласник РС“, бр.13/2016), на основу члана 55. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, број: 72/2011, 108/2013, 142/2014, 88/2015 – Одлука УС, 95/2018, 153/2020) као и на основу члана 136. став 1. и члана 139. став 1.Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/2016 и 95/2018- аутентично тумачење), након спроведеног поступка, донела је дана 27.септембра 2021. године, следеће:

ДЕЛИМИЧНО РЕШЕЊЕ

- УСВАЈА СЕ захтев, враћа се имовина и утврђује право својине** у корист Јеврејске општине Београд из Београда, матични број: 102570166, на подржављеној имовини и то на:
 - пословном простору ББ, ев. бр.2, за који није утврђена делатност, са улазом из Ул. Млатишумине до Ул. Тринске, површине 80м2;
 - пословном простору ББ, ев. бр.3, за који није утврђена делатност, са улазом из Ул. Тринске до Ул. Млатишумине, површине 44м2, оба у приземљу стамбено-пословне зграде – део дворишна десно, уписане под бројем 4., као објекат преузет из земљишне књиге на кат.парцели број: 758/1, све уписано у Лист непокретности број: 4689, КО Врачар, као јавна својина Града Београда, корисника ГО Врачар;
 - градском грађевинском земљишту на катастарској парцели број: 758/1, КО Врачар, у уделу који је у сразмери са површином враћених посебних физичких делова објекат - пословних простора из тачке 1. алинеја 1.и 2.диспозитива овог решења, у односу на укупну површину објекта, а која имовина је одузета на основу Решења Трећег среског суда за Града Београд Посл. бр. Р. 448/50 од 14.06.1950. године, бившим сувласницима Алмулија Јосифу и Алмулија Ивану.
- Одбија се захтев** Јеврејске општине Београда за враћање стана од једне собе број посебног дела 1. и једнособног стана са бројем посебног дела 2, оба у приземљу помоћне зграде – део улична лево – заједнички делови, уписане под број 1., као објекат преузет из земљишне књиге на кат.парцели број: 758/1, све уписано у Лист непокретности број: 4689, КО Врачар, **као неоснован у целости**.
- Одбија се** захтев Јеврејске општине Београда у делу захтева који се односи на враћање непокретности у Ул. Млатишуминој број 22, односно Ул. Тринској број 20, у Београду,

постојећих на кат.парцели број: 758/1, све уписано у Лист непокретности број: 4689, КО Врачар, новог премера, иза **бивших власника Меворах Давида, Др.Левентал Зденка, Левентал Мирка, Левентал Павла бив. из Београда, као неоснован.**

4. Пословни простори из тачке 1. алинеја 1. и 2. диспозитива овог решења враћају се у државину Јеврејској општини Београд, по правоснажности овог решења.
5. На основу овог решења, а по правоснажности истог, надлежни орган за упис права на непокретностима, извршиће упис права својине на враћеним непокретностима из тачке 1. алинеја 1.2. и 3., диспозитива, у корист Јеврејске општине Београд.
6. Налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима, да на основу овог решења, а по његовој правоснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. диспозитива овог решења.
7. О преосталом делу захтева одлучиће се накнадно, посебним решењем, када се за то стекну законом предвиђени услови.
8. Враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе имају право прече куповине приликом првог отуђења.

О б р а з л о ж е њ е

Јеврејска општина Београд поднела је дана 14.02.2019. године, захтев за враћање имовине у складу са Законом о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, („Службени гласник РС“ број 13/16) заведен код Агенције за реституцију под бројем: 46-000213/2019, за враћање имовине бивших власника Кабиљо Олге, Алмулија Јосифа, Алмулија Ивана и Меворах Давида.

У предметној управној ствари предмет захтева за враћање су посебни физички делови објекта број 3. на кат.парцели број: 758/1, КО Врачар (заједнички делови), затим станови означени са бројевима: 1, 2., и 11, у објекту број 1, на кат.парцели 758/3, КО Врачар, као и пословни простори у згради број 4, на кат.парцели 758/1, КО Врачар, у Ул. Млатишуминој бр. 22, односно Тргска бр.20, све уписано у Лист непокретности број: 4689, КО Врачар, као и градско грађевинско земљиште на наведеним парцелама.

Уз захтев су достављени докази наведени у самом обрасцу Захтева за враћање.

Поступајући по предметном захтеву Агенција је службеним путем прибавила Допис Секретаријата за имовинске и правне послове ГУ града Београда број: XXI-06-361-2069/2019 од 23.09.2019. године, Допис Одељења за имовинско-правне и стамбене послове ГО Врачар број: 46-121/2019 од 14.08.2019. године (уз који су достављени Уговори о откупу станова, Решење Комисије за национализацију при НО града Београда од 06.10.1960. године, Н бр. 5512; Решење Комисије за национализацију НОО Врачар од 16.03.1961. године, Н. бр. 3145/59 од 01.06.1960. године, Решење Комисије за национализацију НОО Врачар од 16.03.1961. године, Н. бр. 3145/59 од 16.05.1961. године, Решење Комисије за национализацију НОО Врачар од 16.03.1961. године, Н. бр. 3145/59 од 21.10.1966. године), као и Решења Дн број: 928/59, 1306/62 и 1919/58, достављене од Архиве РГЗ.

У спроведеном доказном поступку који је претходио доношењу овог решења дана 04.12.2019. године, одржана је усмена јавна расправа на којој је пуномоћник подносиоца захтева изјавила да остаје у целости при поднетом захтеву, истиче да су бивши власници неспорно били припадници јеврејске заједнице, што се може утврдити из ЗКУЛ број: 3418, КО Београд 4,

старог премера, имајући у виду да је предметна имовина била предмет одузимања током Холокауста на основу Уредбе о припадању имовине Јевреја Србији, док у погледу бивших власника, прецизира захтев тако да уместо Кабиља Олге, као бивше власнике означава њене наследнике и то: Левентал Зденка, Мирка и Павла.

Државно правобранилаштво није приступило расправи иако је уредно позвано, нити се до дана доношења овог решења изјаснило поводом предметног захтева писаним путем.

Градско правобранилаштво Града Београда је поводом предметног захтева доставило Изјашњење број: Р2-155/2019 од 29.11.2019. године, те се представник Градског правобранилаштва на расправи изјаснио да у целости остаје при наводима из истог. Истиче да се Градско правобранилаштво противи предметном захтеву из разлога што није достављен доказ о припадности бивших власника Јеврејској заједници, нити је достављен доказ да се ради о имовини без наследника. Даље, у погледу бивших власника Алмулија Јосифа и Ивана истиче да именовани нису наведени у акту о подржављењу као бивши власници, те у том делу оспорава захтев у целости, док је Олга Кабиљо, наведена у обрасцу захтева као бивша власница, преминула пре национализације, а што се види из достављенох ЗКУЛ-а број: 3418, КО Београд - 4 старог премера, и исту су наследила њена браћа, те се именована у том смислу не може сматрати бившом власницом имовине која је овде предмет захтева за враћање. У погледу идеалног дела имовине који је припадао Меворах Давиду, истиче да је исти био отуђен од стране његових наследника пре национализације те се захтеву у том делу противи. На крају предлаже да Агенција захтев одбије као неоснован.

Након тако спроведеног доказног поступка Агенција је на основу писмених доказа које су предочиле странке, на основу доказа прибављених службеним путем, на основу одржане усмене расправе и изјаве странака датих на истој, а ценећи наводе и захтеве странака, утврдила следеће чињенично стање битно за доношење одлуке:

Увидом у електронску базу података Агенције за реституцију, поступајући орган је утврдио да није поднет захтев за враћање, односно обештећење имовине сходно Закону о враћању одузете имовине и обештећењу иза Алмулија Јосифа и Алмулија Ивана - овде бивших власника непокретности које су предмет захтева за враћање у овој управној ствари.

Из ЗКУЛ број 3418, КО Београд 4, старог премера, утврђено је да је у А листу уписана кат.парцела број: 758/1 са кућом у Ул. Тргској број 20., и Ул. Млатишуминој број 22 са кућиштем, три зграде и двориштем; да се у Б листу, под редним бројем Б 5, на основу решења Дн. бр. 10893/39 од 16.12.1939. године, а на основу купопродајног уговора од 16.12.1939. године, ов. бр. 14264, укњижује право власништва на земљишта у А листу у корист: Кабиља Олге, жене Цезареве, са $\frac{1}{4}$ идеалних делова, Алмулија Јосифа са $\frac{1}{4}$, Алмулија Ивана са $\frac{1}{4}$ и Меворах Давида са $\frac{1}{4}$ идеалних делова; да се по редним бројем Б 6, на основу решења Дн. бр. 2408 од 09.12.1942. године, а на основу овлашћења Министра финансија II. бр. 72690 од 06.10.1942. године, а у смислу Уредбе о припадању имовине Јевреја Србији М.С. бр. 3313 од 26.08.1942. године, укњижује право власништва на земљишта у А листу у корист Србије; да се на основу Решења Дн. бр. 1816/47 од 01.04.1947. године, а на основу решења Среског суда за град Београд од 01.08.1945. године, Р-257/45, брише делимично упис под Б/6, па се у погледу $\frac{1}{4}$ Меворах Давида успоставља укњиžба права власништва под Б/5 са стањем пре доношења закључка под Дн.2408/42; да се на основу Решења број: Дн. 6491/47 од 28.10.1947. године, а на основу Закључка Трећег Среског суда у Београду од 24.10.1947. године, бр. Р.-1000/47, брише делимично упис под Б/6 и то у погледу $\frac{1}{4}$ удела Кабиља Олге, па се успоставља укњиžба права власништва под Б/5 – а са стањем пре доношења закључка

Документ
Печат

под Дн. бр.2408/42; да се на основу Решења Дн. бр. 868/50 од 17.06.1950. године, а на основу Решења Трећег Среског суда за град Београд од 14.06.1950. године, успоставља укњижиба права власништва под Б/5 – б и в, па се успоставља упис са стањем пре уписа под Б/6, брише се упис под Б/6, укњижује се право власништва на $\frac{1}{2}$ дела земљишта у А листу Алмулија Јосифа и Ивана у корист државе ФНРЈ као Општенародна имовина; да се на основу Решења Дн. бр. 1476/56 од 09.03.1956. године, на основу извршног наследног решења Трећег Среског суда у Београду од 25.07.1955. године, О. бр. 917/54 укњижује право власништва на $\frac{1}{4}$ земљишта у А листу Меворах Давида у корист Меворах Јосифа и Меворах Загорке, са по 1/8 идејних делова; да се на основу решења Дн.бр. 1919/58 од 25.03.1958. године, а на основу уговора о продаји и куповини, потврђеног код Трећег Среског суда у Београду 04.03.1958. године, Ов. бр. 1343/58, укњижује право власништва на 2/8 земљишта у А листу Меворах Јосифа и Меворах Загорке, у корист Христовић Илије и Христовић Катице са по 1/8 идејних делова; да се на основу Решења Дн.бр. 928/59 од 27.02.1959. године, а на основу извршног Решења Првог Среског суда у Београду од 24.01.1948. године, О.бр. 687/48, укњижује право власништва на $\frac{1}{4}$ земљишта у А листу Кабиља Олге, у корист Левентал Др. Зденка из Београда, Левентал Мирка из Београда и Левентал Павла, не познатог боравишта, са по 1/12 идејних делова; да се на основу решења Дн. бр. 866/62 од 13.02.1962. године, а на основу Решења Комисије за национализацију НО Града Београда од 06.10.1960. године, Н. бр. 5512/60, решења Комисије НОО Врачар од 10.06.1960. године Н. бр. 1869/59, решења истог НОО од 16.05.1961. године, бр. 3145/59 и Решења Секретаријата за финансије истог НОО бр. 11440 од 08.04. 1960. године, укњижује да су некретнине у А Алисту друштвена својина.

Из Решења Трећег Среског суда за гра Београд број: Р.448/50 од 14.06.1950. године, које је у ЗКУЛ број: 3418, КО Београд 4, спроведено под бројем: Дн. 868/50, утврђено је да се имовина Алмули Јосифа и Алмули Ивана, који су нестали током окупације, и то: $\frac{1}{2}$ непокретности уписаных у ЗКУЛ број: 3418, КО Београд 4, на кат.парцели број: 758/1 у Ул. Трнској број 20 односно Ул. Млатишуминој број 22, предаје у власништво државе ФНРЈ. Из образложења цитираног решења поред осталог утврђено је да су бивши власници нестали током рата, да је предметна имовина од њих одузета као од припадника јеврејске народности, те да како након завршетка рата нити су се сами власници, нити њихови наследници јавили у законом прописаном року, то се предметна имовина има сматрати имовином коју су сопственици морали напустити у току окупације, па иста у складу са чл. 3. став 7. Закона о поступању са имовином коју су сопственици под притиском окупатора морали напустити, прелази у власништво државе.

Из Закључка Трећег Среског суда за град Београд број: О-867/49-Іод 21.01.1949. године, утврђено је да се за наследнике целокупне заоставштине пок.Олге Кабиљо, рођене Левентал, бив. из Београда, умрле 29.06.1944. године, у Аушвицу, а која се (поред осталог) састоји од $\frac{1}{4}$ плаца са зградама у Ул. Трнској број 20 и Млатишуминој број 22, све уписано у ЗКУЛ број: 3418, КО Београд 4, парцела број 758/1, оглашавају браћа покојне: Др. Зденко Левентал, Мирко Левентал, звани Ели Зоар (Зохар) и Павле Левентал.

Из Уговора о куповини и продаји који је закључен дана 04.03.1958.године, у Београду, између Меворах Јосифа и Меворах Загорке, обоје из Београда, као продаваца, и Христовић Илије и Христовић Катице, обоје из Београда, као купаца, утврђено је да су продавци продали купцима свако по своју 1/8 идејних делова непокретности на кат.парцели број: 758/1, са кућом к.бр. 20 у Ул. Трнској и к.бр. 22. у Ул Млатишуминој, са кућиштем, три зграде и двориштем, а да су купци наведене непокретности купили за уговорену купопродајну цену.

Дакле, на основу свих горе наведених доказа као неспорно је утврђено да су Кабиљ Олга, Алмулија Јосиф, Алмулија Ивана и Меворах Давид били сувласници непокретности у Ул. Тргској број 20, односно Ул. Млатишуминој број 22, на кат.парцели број: 758/1, све уписано у ЗКУЛ број: 3418, КО Београд 4, старог премера; да су наведене непокретности одузете од бивших власника, као припадника јеврејске народности током окупације, те су им исте након ослобођења враћене, с тим да је идеални сувласнички део Алмулија Ивана и Јосифа прешао у својину државе ФНРЈ у складу са Законом о поступању са имовином коју су власници морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од окупатора и његових помагача, док су наследници Давида Мевораха своји идеални део продали трећим лицима пре национализације, а Олгу Кабиљу су наследила њена браћа: Левентал Др. Зденко, Левентал Павле и Левентал Мирко.

Даље, увидом у Решење Комисије за национализацију при НОО Врачар Н. бр. 3145/59 од 01.06.1960. године, утврђено је да су на дан 26.12.1958. године, национализоване и постале друштвена својина најамне стамбене зграде у Ул. Тргској број 20, у Београду, уписане код Другог Среског суда у Београду, ЗКУЛ број: 3418, кат.парцела бр. 758/1, површине 705,10m², КО Београд 4, чији су сувласници на дан 25.12.1958. године, били Др. Зденко Левентал са 2/12, Општенародна имовина са 7/12, Христовић Илија са 1/8 и Христовић Катица са 1/8 идеалних делова, а које зграде имају станове: девет једнособних, три одвојене собе и три пословне просторије.

Увидом у Решење Комисије за национализацију при НОО града Београда Н. бр. 5512/60 од 06.10.1960. године, утврђено је да се мења решење Комисије за национализацију при Народном одбору општине Врачар у Београду, у делу под тачком 1. диспозитива у односу на утврђење предмета национализације, тако да гласи: утврђује се да су на дан 26.12.1958. године, национализоване и постале друштвена својина најамна стамбена зграда у Београду, у Ул. Тргској број 20, уписане код Другог среског суда у Београду у ЗКУЛ број: 3418, кат.парцела број: 758/1, КО Београд 4, у идеалним деловима уписаных на име приватних власника и то: Др. Зденка Левентала са 2/12, Христовић Илије са 1/8 и Христовић Катице са 1/8, док се у идеалном делу од 7/12 уписаных као општенародна имовина не национализује, пошто је друштвена својина, док у осталом делу првостепено решење остаје непромењено.

Увидом у Решење Комисије за национализацију при НОО Врачар Н. бр. 3145/59 од 16.05.1961. године, утврђено је да се изузимају од национализације и остављају у својини ранијих сувласника и то: Христовић Илији два једнособна стана бр. 7. и бр.10., Христовић Катици један једнособни стан број 6., и Левентал Зденку један једнособни стан број 1. Ставом 2. цитираног решења усваја се захтев Левентал Зденка па му се уместо стана број 5 у Ул. Тргској број 20, у Београду, изузима од национализације и оставља у својину једнособни стан на другом спрату у Ул. Подгоричкој бр. 5, у Београду.

Увидом у Решење Одељења за комуналне, грађевинске, стамбене и имовинске послове СО Врачар број: 3145/59 од 21.10.1966. године, утврђено је да се бившем власнику национализованог посебног дела непокретности у Ул. Тргској број 20, а који се састоји од једног једнособног стана број 5, Др. Зденку Левенталу из Београда, одређује накнада у износу од 504.00 нових динара. Из образложења цитираног решења поред осталог утврђено је да како је правоснажним Решењем Комисије за национализацију при НОО Врачар Н. бр. 3145/59 од 16.05.1961. године, извршено изузимање од национализације, то је за накнаду остао једино стан број 5, за који припада накнада Др. Левентал Зденку, док је осталим сувласницима изузимањем од национализације у целости иссрпљени сувласнички удели.

Из свих горе цитираних доказа као неспорно је утврђено да су удели бивших сувласника Др. Зденка Левентала, Христовић Илије и Христовић Катице били физички опредељени на станове који су им изузети од национализације као и стан број 5, за који је одређена накнада Др. Зденку Левенталу, а који би му био додељен на име изузимања да није тражио да му се изузме стан у згради број 5, у Ул. Подгоричкој, у коме је становао, док су остали посебни физички делови зграде били у својини државе.

Из расправног записника број: 819 утврђено је да се зграда у Ул. Трнској број 20, поред осталог састоји од пословног простора од 80m², са улазом из Трнског пролаза до Ул. Трнске, и пословне присторије од 44m², са улазом из Трнског пролаза до улице Млатишумине.

Из Уверења РГЗ СКН Врачар, број: 952-2-16/19 од 13.02.2019. године, утврђено је да кат.парцели број 758/1 КО Београд 4, старог премера, одговарају кат.парцеле број: 758/1 и 758/3, КО Врачар, новог премера.

Увидом у Препис Листа Непокретности број 4689, КО Врачар, издат од РГЗ СКН Врачар под бројем: 952-2-3/19 од 11.01.2019. године, утврђено је да је у А листу уписана кат.парцела број 758/1, у Ул. Млатишуминој, као земљиште под зградом и другим објектом, земљиште под делом зграде и земљиште уз зграду и други објекат, укупне површине 441m², по врсти градско грађевинско земљиште, као и кат.парцела број: 758/3, у Ул. Трнској, као земљиште под зградом и другим објектом, земљиште под делом зграде и земљиште уз зграду и други објекат, укупне површине 258m², све укупне површине 699m²; да су у Б листу као власници на земљишту уписана физичка лица са правом приватне својине и Републике Србија, као носилац права државне својине, са правом коришћења власника објекта уписаних у В листу 1. део, Београд, сви за заједничким обимом удела; да је у В листу 1. део, на кат.парцели број: 758/1, у Ул. Млатишуминој број 22, под број 1. уписана помоћна зграда – део улична лева-заједнички делови, као објекат преузет из земљишне књиге, у приватној својини физичких лица и државној својини Републике Србије са правом коришћења ГО Врачар, сви са заједничким обимом удела; под број 2. је уписана породична стамбена зграда – део улична, као објекат који има одобрење заупотребу, у приватној својини; под број 3. је уписана породична стамбена зграда – део улична крајње десно - са објектом бр.4 чини целину, као објекат преузет из земљишне књиге, у својини Републике Србије; под број 4. је уписана стамбено-пословна зграда – део дворишна десно, као објекат преузет из земљишне књиге; под број 5. је уписана стамбена зграда за колективно становање – део, дворишна десно, у Ул. Трнској број 20, у својини власника посебних делова уписаних у В лист 2. део, на објекту број 1., Београд, Трнска 20; под број 7. и 8. су уписане породичне стамбене зграде као објекти изграђени без одобрења за градњу, чији власник односно држалац није утврђен; да је на парцели број: 758/3, у Ул. Трнској број 20, уписана стамбена зграда за колективно становање – део, прва дворишна лево, у приватној својини физичких лица и државној својини Републике Србије, са правом коришћења ГО Врачар, сви са заједничким обимом удела; да је у В листу 2. део на у објекту број 4. на кат.парцели број: 758/1, у Ул. Млатишуминој број 22, у приземљу зграде је уписан пословни простор за који није утврђена делатност са улазом из Трнског пролаза до Ул. Трнске, са бројем посебног дела ББ, евиденцијски број 2, површине 80m², у јавној својини Града Београда, корисника ГО Врачар и пословни простор за који није утврђена делатност са улазом из Трнског пролаза до Ул. Млатишумске, са бројем посебног дела ББ, евиденцијски број 3, површине 44m² , у приземљу зграде, у својини Града Београда, корисника ГО Врачар; даље, утврђено је да су сви остали посебни физички делови у зградама број: 2, 4, 5, на кат.парцели број: 758/1, у приватној својини, осим стана од једне собе број 11, на мансарди објекта број 5., површине 9m², док су у згради број 1. на кат.парцели број: 758/3, станови број 1.и 2. уписани у својини Републике Србије, корисника ГО Врачар, а стан 3. у

приватној својини, а у објекту број 4. на истој парцели уписан је један стан број 4., који је у приватној својини.

Из Обавештења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове ГО Врачар број: 46-121/2019 од 14.08.2019. године, поред осталог утврђено је да су соба број 1., површине 6м2, и једнособан стан број 2., површине 15м2, у приземљу лево, у згради број 20, у Ул. Тргској, откупљени од стране Ђурђевић Здравке као стан број 2, површине 21м2.

Из Уговора о откупу стана број: 463-2635/92 од 10.06.1993. године, оверен код Трећег општинског суда у Београду под Ов.бр. 11613/1993 од 16.06.1993. године, утврђено је да је Општина Врачар, као продавац, а Ђурђевић Здравка из Београда, као купац закључили уговор о откупу стана број: 2, површине 21м2, у приземљу зграде у Ул. Тргској број 20, у Београду, постојеће на кат.парцели број: 758/1, на основу којег је продавац стекао у својину наведени стан за уговорену купопродајну цену.

Из Обавештења Секретаријата за имовинске и правне послове ГУ Града Београда број: ХХI-06-361-2069/2019 од 13.12.2019.године утврђено је да се у Фонду пословног простора Града Београда на адреси Ул. Тргској број 20, налази један пословни простор укупне површине 124м2, који није у закупу, већ се у њему налазе ствари пописане од стране судског извршитеља ради продаје у поступку намирења дуга закупца.

Из Обавештења Одељења за грађевинске и комуналне послове ГО Врачар број: 351-34/2020, утврђено је да су на пословним просторијама у Ул. Тргској број 20, извођени радови на њиховој реконструкцији и адаптацији и постојећим габаритима.

Увидом у електронску базу података дигиталног музеја Јад Вашем, утврђено је да је Алмули Иван од оца Калмана, рођен 1901. године, страдао у концентрационом логору Топовске шупе. 1941.године, као и да је Алмули Јосиф, рођен 1878. године, страдао исте године у Топовским шупама.

Члан 139. став 1. Закона о општем управном поступку предвиђа да кад се у поступку одлучује о више питања, а само су нека сазрела за одлучивање орган може само о њима да донесе решење (делимично решење).

Чланом 1. Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника прописано је да се овим законом, ради отклањања последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих наследника, уређују услови, начин и поступак враћања имовине одузете припадницима јеврејске заједнице који немају законских наследника и враћања одузете имовине организацијама које су у време одузимања биле у функцији јеврејске заједнице, за имовину која је одузета на територији Републике Србије за време Холокауста или на основу прописа из члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, као и финансијска подршка Републике Србије јеврејској заједници у Републици Србији.

Чланом 2. став 1. тачка 1. Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама холокауста које немају живих законских наследника под "одузетом имовином" подразумевају се непокретности и покретне ствари и предузећа која су одузета бившим власницима за време Холокауста или применом прописа из члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Чланом 2. став 1. тачком 3. Закона прописано је да се под појмом "бивши власник" у смислу овог Закона подразумева физичко лице које је било припадник јеврејске заједнице и власник у време одузимања имовине и правно лице које је у време одузимања имовине на било који начин било у функцији јеврејске заједнице, а које је било власник имовине у време одузимања.

Како је непокретност, која је овде предмет захтева за враћање, прешла у друштвену својину на основу Решења Трећег среског суда за Града Београд Посл. бр. Р. 448/50 од 14.06.1950. године, које је донето на основу Закона о поступању са имовином коју су власници морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагаћа („Службени лист ДФЈ“, број 36/45) а који је Закон предвиђен у члану 2. став 1. тачка 20. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу као пропис на основу кога се може остварити право на повраћај одузете имовине, то је нађено да се у конкретном случају ради о имовини која је подобна за враћање у складу са чланом 2. став 1. тачка 1. Закона о отклањању последица одузимања имовине жртава Холокауста које немају живих законских наследника.

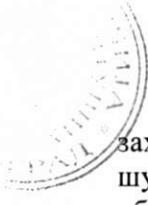
Такође, у току доказног поступка Агенција је испитивала и да ли се ради о имовини без наследника у смислу чл. 2 став 1. тачка 2. Закона, којим је прописано да се "имовином без наследника" сматра одузета имовина за коју није поднет захтев, односно за коју је захтев поднет од лица које нема активну легитимацију у смислу одредаба Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, осим имовине за коју је обавезу обештећења бившег власника преузела страна држава по основу међународног уговора.

Поступајући орган је увидом у електронску базу података Агенције за реституцију утврдио да није поднет захтев за враћање имовине иза Алмулија Ивана и Јосефа, овде бивших власника непокретности описаних у тачки 1. диспозитива овог решења, те је утврђено да се ради о тзв. имовини без наследника сходно члану 2. став 1. тачка 2. Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника.

Даље, као је предметна имовина била одузета од бивших власника на основу прописа донетих од стране окупатора, дакле као последица Холокауста, као и да је из базе података дигиталног музеја Јад Вашем утврђено да су Иван и Јосеф Алмулија убијени од стране припадника окупаторске војске у концентрационом логору Топовске шупе 1941. године, то је овај орган за несумњиво утврдио да је у питању имовина припадника јеврејске заједнице, односно имовина физичког лица које је било припадник јеврејске заједнице у време подржављења имовине.

Одредбом члана 9. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано је да је обvezник враћања подржављене имовине у натуналном облику Република Србија, аутономна покрајина, јединица локалне самоуправе, јавно предузеће, привредно друштво или друго правно лице чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, привредно друштво са већинским друштвеним капиталом и задруга, укључујући и привредна друштва и задруге у поступку стечаја и ликвидације, а који је, на дан ступања на снагу овог закона, власник, држалац или носилац права коришћења, односно располагања на подржавњеног имовини – у односу на право које му припада.

Одредбом члана 15. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, прописано је да се овим законом враћају непокретне и покретне ствари у јавној својини Републике Србије, аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе у државној, друштвеној, односно задржној својини, осим ствари у својини задругара и друштвеној и задржној својини које је ималац стекао уз накнаду, а ставом 2. наведеног члана Закона, прописано је да су предмет

захтева подржављене непокретности: грађевинско земљиште, пољопривредно земљиште и шумско земљиште, стамбене и пословне зграде, станови и пословне просторије и други објекти који постоје на дан ступања на снагу овог закона.

Имајући у виду да је у Листу Непокретности број 4689, КО Врачар, на пословним просторима са евидентијским бројевима: 2. и 3., у приземљу зграде број 22, у Ул. Млатишуминој, уписана јавна својина Града Београда, то је овај орган нашао да су испуњени услови прописани чланом 15. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Одредбом члана 16. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано је да је обvezник враћања дужан да, у складу са овим законом, бившем власнику врати право својине и државину на одузетој непокретности, осим ако објекат није увећан у смислу члана 17. овог закона. Одредбом члана 17. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, прописано је да се објекат у смислу овог закона сматра увећаним, уколико је добрајен или надзидан у складу са законом, чиме је увећана бруто површина. Како је спроведеном поступку утврђено да на предметним пословним просторима није било радова услед којих би дошло до промене њихових габарита, односно, имајући у виду да предметни пословни простори, који се враћају овим решењем, а који се налазе у приземљу зграде број 22. у Ул. Млатишуминој, у Београду, нису били предмет било којих грађевинских радова, односно да нису издаване грађевинске и употребне дозволе за извођење радова које би утицале на промену њихове бруто површине, нити измену извornog габарита, те да исти данас имају исту површину као и у време национализације, то је овај орган нашао да не постоје сметње за њихово враћање у натураном облику сходно одредби члана 16. у вези са чланом 17. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Поступајући орган је посебно ценио чињеницу да се у Фонду пословног простора Града Београда предметни пословни простори воде као један простор, али је нашао да је иста без утицаја на доношење другачије одлуке, будући да се површина тог простора у потпуности поклапа са збиром површина предметних пословних простора коју су имали у време подржављења и која је уписана у Листу непокретности број: 4689, КО Врачар, док евентуални радови изведени унутар габарита нису приказани у Листу непокретности и не утичу на могућност враћања истих у натураном облику.

Имајући у виду да је Агенција сходно члану 18. Закона отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, утврдила све чињенице и околности од значаја за одлучивање о захтеву, односно да су непокретности враћене овим решењем одузете од физичких лица која су били припадници Јеврејске заједнице, да предметни пословни простори представљају „имовину без наследника“, да су данас приближно истог облика и стања као и у тренутку одузимања, да су у јавној својини Града Београда, то је нађено да су испуњени сви услови за враћање предметне имовине у натураном облику, те је и донета одлука као у тачки 1. диспозитива овог решења.

Чланом 28. ставом 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано је да се пословни објекти и пословне просторије дате у закуп било које врсте или сродан однос, враћају бившем власнику у својину у складу са овим законом, а по истеку три године од дана извршности решења о враћању имовине и у државину, ако се бивши власник и закупац другачије не споразумеју. У периоду од стицања својине до ступања у посед бившег власника, закупац ступа у правни однос са њим по уговору који је закључио са претходним власником.

Будући, да је из горе цитираног датума Секретаријата имовинске и правне послове Града Београда, утврђено да се у згради у Тргу број 20, односно Млатишуминој број 22, у Београду, у Фонду пословног простора Града Београда налази један пословни простор као и исти није издат у закуп, нађено је да не постоји сметње за враћање предметних непокретности у државину подносиоца захтева по правоснажности овог Делимичног Решења, па је одлучено као у тачки 4. диспозитива овог решења.

Код утврђивања права на враћање градског грађевинског земљишта, Агенција је нашла да је захтев Јеврејске општине Београд основан и у овом делу. Наиме, одредбом члана 104. став 2. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр 72/2009, 81/2009 – испр., 64/2010 – одлука УС, 24/2011, 121/2012, 42/2013 – одлука УС, 50/2013 – одлука УС, 98/2013 – одлука УС, 132/2014, 145/2014, 83/2018, 31/2019, 37/2019 - др. закон и 90/2020), прописано је да ако се на катастарској парцели налази објекат, односно објекти у сувласништву различитих лица или је објекат састављен од посебних делова који су у власништву различитих лица, орган надлежан за послове државног премера и катастра у евидентију непокретности и права на њима уписује да је катастарска парцела у сувласништву тих лица, а да је удео тих лица у сразмери са површином коју поседују, у односу на укупну површину објекта, односно објеката који се налазе на тој парцели. Сходно томе, подносиоцу захтева признато је право својине и на градском грађевинском земљишту како је то наведено у ставу тачки 1. алинеја 3. диспозитива овог решења.

У складу са чланом 19. Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, којим је прописано да се у решењу налаже се надлежним органима извршење решења, као и брисање евентуалних терета, а имајући у виду све горе изведене и цитиране доказе, одлучено је као у тачки 5. и 6. диспозитива овог решења.

Чланом 62. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, прописано је да је враћена имовина у слободном промету, а да Република Србија, аутономна покрајина, односно јединица локалне самоуправе имају право прече куповине приликом првог отуђења те је одлучено као у тачки 8. диспозитива.

Даље, одлучујући о делу захтева за враћање стана од једне собе број посебног дела 1. и једнособног стана са бројем посебног дела 2, оба у приземљу помоћне зграде – део улична лево – заједнички делови, уписане под број 1., као објекат преузет из земљишне књиге на кат.парцели број: 758/1, све уписано у Лист непокретности број: 4689, КО Врачар, нађено је да је исти у целости неоснован.

Наиме, чланом 4. Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, прописано је да стицац имовине, осим обвезника враћања, који је, након подржављења имовине, стекао право својине у складу са законом, остаје власник и држалац ствари, а његова стечена права не смеју бити повређена.

Чланом 6. Закона, прописано је да се враћање имовине у натуналном облику спроводи у складу са овим и Законом о враћању одузете имовине и обештећењу.

Дакле, како је Законом прописано начело заштите стицаоца тј. приватне својине (чл.4), а у вези са чланом 15. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, предмет враћања у овом управном поступку не може бити имовина која је у приватној својини ако је то право својине стечено у складу са законом, што је неспорно случај у овој управној ствари имајући у виду достављен Уговор о откупу стана број: 463-2635/92 од 10.06.1993. године и Обавештење

Одељења за имовинско-правне и стамбене послове ГО Врачар број: 46-121/2019 од 14.08.2019. године, то је овај орган нашао да сходно чл. 4. Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, нема места враћању предметне имовине у натуралном облику, те да је у овом делу предметни захтев потребно одбити као неоснован.

Затим, одлучујући о делу захтева који се односи на враћање непокретности у Ул. Млатишуминој број 22, односно Ул. Тргској број 20, у Београду, постојећих на кат.парцели број: 758/1, све уписано у Лист непокретности број: 4689, КО Врачар, новог премера, иза бивших власника Меворах Давида, Др.Левентал Зденка, Левентал Мирка, Левентал Павла бив. из Београда, нађено је да исти неоснован.

Наиме, из списка предмета и свих горецитираних доказа је као неспорно утврђено да су наследници Меворах Давида продали своји идеални део на непокретностима које су овде предмет захетва за враћање трећим лицима пре национализације, те се управо та лица појављују као сувласници предметне непокретности у поступку национализације. Дакле, како је идеалном уделом од $\frac{1}{4}$, колико је припадало Меворах Давиду пре рата, располагано од стране његових наследника након ослобођења, а пре национализације, то не постоји правни основ за враћање идеалног дела његове имовине, па је захтев у односу на њега у целости неоснован.

У погледу $\frac{1}{4}$ удела који је припадао Кабиљо Олги, коју са наследила њена браћа Левентал Зденко, Мирко и Павле са по $\frac{1}{12}$, утврђено је да се приликом национализације као сувласник на непокретностима које се потражују у овом поступку појављује само Левентал Зденко и то са уделом од $\frac{2}{12}$ идеалних делова, док је удео општенародне имовине износио $\frac{7}{12}$ идеалних делова, а који се удео добије ако се уделу бивших власника Алмулија Ивана и Јосефа, који је прешао у општенародну имовину по основу Закона о поступању са имовином коју су власници морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача, дода удео од $\frac{1}{12}$, колико је припадало сваком од браће Левентал. Имајући у виду да се из решења о накнади може као неспорно утврдити да су сувласнички удели Левентал Зденка, Христовић Илије и Катице, као сувласника предметне непокретности у тренутку национализације, исцрпљени изузимањем од национализације станова који су им остављени у својину, односно да је Левентал Зденку одређена накнада само за стан број 5., то је неспорно да се удео општенародне имовине износио поред осталог и на пословне просторе који се враћају овим делимичним решењем, док не постоје докази од кога је од браће Левентал прешао удео на општенародну имовину нити по ком основу.

Чак и да је на имену општенародне имовине остао удео само од Алмулија Ивана и Јосифа, опет би држава била већински власник предметне непокретности па је неспорно да би се пословни простори водили као државна својина односно општенародна имовина. Имајући у виду наведено, као и недостатак доказа преласка $\frac{1}{12}$ на Левентал Зденка и $\frac{1}{12}$ идеалних удела на општенародну имовину, а посебно чињеницу да ти удели не мењају чињеницу да је држава била власник пословних простора $\frac{1}{1}$ након национализације, нађено је да је захтев иза Др.Левентал Зденка, Левентал Мирка, Левентал Павла неоснован, будући да би им изузимањем од национализације свакако били исцрпљени сувласнички удели, те је захтев у овом делу неоснован.

Како је чланом 18.став 3.Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, предвиђено да ако Агенција утврди да не постоји законски основ за враћање одузете имовине, доноси решење о одбијању захтева, то

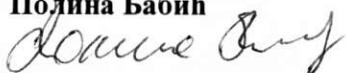
је ценећи све горенаведене и цитиране доказе, и на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, одлучено као у тачкама 2. и 3. диспозитива решења.

Овај орган је у доказном поступку извео и ценио и све остале доказе, које није посебно образлагао јер не би били од утицаја на доношење другачије одлуке у овој управној ствари.

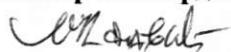
Упутство о правном средству:

Против овог решења може се изјавити жалба Министарству финансија, као другостепеном органу, у року од 15 дана од дана обавештавања странке о решењу, а преко Агенције за реституцију, ул. Коларчева бр. 7, Београд, у довољном броју примерака за орган и све странке у поступку.

**Саветник за поступак враћања
имовине жртава Холокауста**
Полина Бабић

Сектор за координацију и надзор

Доставити:

1. Подносиоцу захтева: Јеврејској општини Београд, Ул.краља Петра број 77а, 11000 Београд;
2. Јеврејској општини Београда, а преко пуномоћника адвоката Зорана Наумовића, Булевар Ослобођења број 129, 11000 Београд;
3. Државном правобранилаштву, Ул. Косовска број 31, 11000 Београд;
4. Градском правобранилаштву Града Београда, Ул. Тиршова број 3/III;
5. Одељењу Градског правобранилаштва за ГО Врачар, Ул. Његошева број 77;
6. Агенцији за реституцију-централна јединица, Сектору за координацију и надзор,
7. Архиви,
8. У предмет.

По правоснажности:

9. Републичкој дирекцији за имовину, Београд, ул.краља Милана 16, 11000 Београд;
10. Републичком геодетском заводу – СКН Врачар, преко е-шалтера;
11. Управи јавних прихода града Београда, Одељење за подручје ГО Врачар, Ул. Његошева, број 77, 11000 Београд;
12. Агенцији за реституцију Републике Србије, Централна јединица - Сектору за координацију и надзор.

**ЕКОСПЕДОВАНО
ИЗ АГЕНЦИЈЕ ЗА РЕСТИТУЦИЈУ**

дана 28. 09. 2021